

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO PIRMININKO NUTARTIS
2004 m. lapkričio 10 d. *

Byloje T-316/04 R

Wam SpA, įsteigta Cavezzo di Modena (Italija), atstovaujama *avocat* E. Giliani,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą V. Di Bucci ir E. Righini, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl prašymo sustabdyti 2004 m. gegužės 19 d. Komisijos sprendimą (K(2004) 1812 galutinis) dėl valstybės pagalbos C 4/2003 (ex NN 102/2002)

* Proceso kalba: italų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS
TEISMO PIRMININKAS

priima šią

Nutartį

Faktinės bylos aplinkybės ir procesas

1 2004 m. gegužės 19 d. Komisija priėmė sprendimą K(2004) 1812 galutinis dėl valstybės pagalbos C 4/2003 (ex NN 102/2002), kurią Italijos Respublika suteikė ieškovei (toliau – ginčijamas sprendimas).

2 Ginčijamame sprendime Komisija konstatuoja, kad ieškovė 1995–2000 m. laikotarpiu pagal 1981 m. birželio 29 d. Italijos įstatymą Nr. 394/81, kuriuo siekiama padėti Italijos įmonėms patekti į Europos Sąjungai nepriklausančių valstybių rinkas, gavo dvi paskolas sumažintomis palūkanomis (toliau – nagrinėjama pagalba).

3 Ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatyta, kad nagrinėjamai pagalbai taikoma EB 87 straipsnio 1 dalis, apie ją Komisija nebuvo informuota pagal EB 88 straipsnio 3 dalį ir ji yra neteisėta.

- 4 Todėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodoma išieškoti 48 054,41 euro sumą, priskaičiavus palūkanas nuo 1996 m. balandžio 24 d., ir 104 930,65 euro sumą, priskaičiavus palūkanas nuo sprendimo priėmimo dienos.

- 5 Pareiškimu, 2004 m. rugpjūčio 2 d. užregistruotu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje, ieškovė pareiškė ieškinį pagal EB 230 straipsnį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.

- 6 Atskiru dokumentu, užregistruotu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2004 m. rugsėjo 30 d., ieškovė pagal EB 242 straipsnį ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 104 bei kitus straipsnius pateikė prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, siekiant sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą. Ieškovė taip pat prašo priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

- 7 2004 m. spalio 14 d. Komisija pateikė rašytines savo pastabas dėl prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo per Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 105 straipsnio 1 dalyje nustatytą terminą. Ji prašo atmesti prašymą dėl ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymo ir priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

- 8 Remiantis susijusiomis EB 242 ir 243 straipsnių nuostatomis bei EB 225 straipsnio 1 dalies nuostatomis, jei Pirmosios instancijos teismas mano, kad tai reikalinga dėl susiklosčiusių aplinkybių, jis gali sustabdyti ginčijamo akto taikymą ar nustatyti laikinąsias apsaugos priemones.

- 9 Procedūros reglamento 104 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad prašymuose nustatyti laikinąsias apsaugos priemones turi būti nurodytas bylos dalykas, aplinkybės, dėl kurių reikalingas skubus sprendimas ir faktiniai bei teisiniai pagrindai, visų pirma patvirtinantys (*fumus boni juris*) prašomų priemonių reikalingumą. Šios sąlygos yra kumuliacinės, nes prašymai nustatyti laikinąsias apsaugos priemones atmestini, jei nėra įvykdyta bent viena sąlyga (1996 m. spalio 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *SCK ir FNK prieš Komisiją*, C-268/96 P(R), Rink. p. I-4971, 30 punktas). Teisėjas, turintis teisę taikyti laikinąsias apsaugos priemones, prirėikęs taip pat turi įvertinti šalių interesus šioje byloje (1999 m. birželio 29 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *Italija prieš Komisiją*, C-107/99 R, Rink. p. I-4011, 59 punktas).
- 10 Be to, prašomos apsaugos priemonės turi būti laikinosios ta prasme, kad jomis iš anksto nenusprendžiama dėl teisinių ar faktinių bylos aplinkybių ir sprendimo, kuris pagrindinėje byloje bus priimtas vėliau, pasekmės netampa neveiksmingomis (1995 m. liepos 19 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.*, C-149/95 P(R), Rink. p. I-2165, 22 punktas).
- 11 Be to, nagrinėdamas visas sąlygas, teisėjas, turintis teisę taikyti laikinąsias apsaugos priemones, turi didelę veikimo laisvę ir atsižvelgdamas į konkrečias aplinkybes gali laisvai pasirinkti šių skirtingų sąlygų patikrinimo būdą, taip pat jų nagrinėjimo tvarką, nes jokia Bendrijos teisės norma jo neįpareigoja pasirinkti iš anksto nustatytos vertinimo sistemos, kuria remiantis būtų vertinamas būtinumas taikyti laikinąsias apsaugos priemones (minėtos nutarties *Komisija prieš Atlantic Container Line ir kt.* 23 punktas).
- 12 Teisėjas, turintis teisę taikyti laikinąsias apsaugos priemones, mano, jog bylos medžiagoje esančios informacijos visiškai pakanka, kad pagal pateiktą prašymą būtų nagrinėjamas prašymas taikyti šias priemones, nesant būtinybės iš anksto išklausti šalių žodinių paaiškinimų.

Šalių argumentai

- 13 Ieškovė tvirtina, kad visos prašomų laikinųjų apsaugos priemonių taikymo sąlygos šiuo atveju yra įvykdytos.

- 14 Ieškovė, norėdama įrodyti, kad *fumus boni juris* sąlyga yra įvykdyta, remiasi vienuolika pagrindinėje byloje nurodytų teisinių pagrindų, kurie taip pat išdėstyti prašyme taikyti laikinąsias apsaugos priemones. Šie pagrindai grindžiami daugumos Bendrijos teisės bendrųjų principų bei EB 87, 88, 253 straipsnių ir 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 69/2001 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo *de minimis* valstybės pagalbai (OL L 10, p. 30) 2 straipsnio b punkto pažeidimu. Ieškovė kartu su prašymu pateikia dokumentus ir liudytojų parodymus, susijusius su *fumus boni juris* ir visų pirma su klausimu, kuriuo siekiama išsiaiškinti, ar Komisijos nustatyta valstybės pagalba galėtų daryti poveikį konkurencijai.

- 15 Kalbant apie skubos sąlygą, ieškovė tvirtina, kad dėl ginčijamo sprendimo vykdymo susidarytų negrįžtama situacija, kai būtų padaryta nepataisoma žala. Šiuo klausimu ieškovė pateikia keturis argumentus.

- 16 Pirma, vykdant ginčijamą sprendimą nebūtų galima taikyti Įstatymo Nr. 394/81, todėl būtų sustabdytas finansavimas, skirtas skatinti Italijos įmones steigti trečiojoje šalyje, o dėl to sumažėtų italų investicijų šiose rinkose ir Italijos įmonių, tarp jų ir ieškovės, užimama padėtis pablogėtų.

- 17 Antra, ieškovė teigia, kad vykdant ginčijamą sprendimą Italijos Respublika, siekdama susigrąžinti subsidijas, suteiktas įsigaliojus Įstatymui Nr. 394/81, t. y. nuo 1981 m., būtų įpareigota imtis teisinių veiksmų, dėl kurių visos įmonės gavėjos patirtų žalą, būtų negrįžtamai paveikta ekonominė pusiausvyra ir Italijoje veikiančiose įmonėse atsirastų nesaugumo bei nepasitikėjimo nuotaikų.
- 18 Trečia, ieškovė nurodo, kad vykdant ginčijamą sprendimą visos su juo susijusios finansavimo sutartys taptų niekinės ir kiltų pareiga nedelsiant sugrąžinti 1 480 000 eurų, todėl jo įmonė žlugtų. Taip pat atsitiktų ir su sutartimis, kurias sudarė kitos įmonės, o dėl to joms ir nacionalinei ekonomikai būtų padaryta nepataisoma žala.
- 19 Ketvirta, ieškovė papildo, kad Italijos įstatymų leidėjas, priimdamas naujus teisės aktus, galėtų vėl grįžti prie šiuo metu galiojančiuose teisės aktuose nustatytų finansinių lengvatų taikymo, kad ieškovė nebegalėtų susigrąžinti nagrinėjamos pagalbos Pirmosios instancijos teismui panaikinus ginčijamą sprendimą.
- 20 Vertinant esamus interesus, ieškovės manymu, ginčijamo sprendimo vykdymo sustabdymas būtų labiausiai pagrįstas sprendimas, nes skubus šio sprendimo vykdymas padarytų didelę ir nepataisomą žalą ne tik ieškovei, bet ir Italijos bei Europos ekonomikai, o vykdymo sustabdymas nepadarytų jokios žalos ginčijamo sprendimo veiksmingumui, jeigu ieškinys pagrindinėje byloje būtų atmestas.
- 21 Komisija nepateikia jokių pastabų dėl ieškovės argumentų, susijusių su *fumus boni juris* sąlyga, manydama, kad prašymas bet kuriuo atveju yra akivaizdžiai nepagrįstas skubos ir interesų vertinimo atžvilgiu.

- 22 Šiuo klausimu Komisija pabrėžia, kad ieškovė nepateikė jokios informacijos, galinčios pagrįsti prašomos priemonės skubą. Komisijos manymu, visi argumentai dėl tariamos žalos Italijos ekonomikai ir bendrai visoms Italijos įmonėms nėra tinkami įrodyti skubą, kuri būtina dėl paties ieškovo interesų, kaip yra reikalaujama pagal nusistovėjusią teismų praktiką. Ieškovė neįrodė, kad dėl tariamos žalos jos veikla rinkoje žlugtų. Bet kuriuo atveju nurodyta žala yra tik tariamo pobūdžio ir nepagrįsta jokiais įrodymais.
- 23 Kalbant apie interesų vertinimą, Komisijos manymu, ši sąlyga aiškiai palanki jos gynybai, nes nurodyta žala yra visiškai tariamojo pobūdžio, o pagal nusistovėjusią teismų praktiką Bendrijos interesas dėl sprendimo vykdymo yra svarbesnis nei pagalbos gavėjo interesas.
- 24 Galiausiai Komisija pabrėžia, kad ieškovės pasiūlymai remtis liudytojų parodymais nėra tinkami, nes jie niekaip nesusiję su skubos ar interesų vertinimo sąlyga.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 25 Teisėjas, turintis teisę taikyti laikinąsias apsaugos priemones, tvirtina, kad pirmiausia reikia išnagrinėti skubos sąlygą.
- 26 Šiuo klausimu iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad prašymo taikyti apsaugos priemones skubos sąlyga turi būti vertinama atsižvelgiant į laikinųjų

apsaugos priemonių reikalingumą, kad nebūtų padaryta didelė ir nepataisoma žala laikinosios apsaugos priemonės prašančiai šaliai. Todėl laikinųjų apsaugos priemonių prašanti šalis turi įrodyti, kad ji, nenorėdama patirti tokios žalos, negali laukti, kol bus priimtas sprendimas pagrindinėje byloje (žr. 2002 m. gruodžio 3 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Neue Erba Lautex prieš Komisiją*, T-181/02 R, Rink. p. II-5081, 82 punktą ir jame minėtą teismų praktiką).

27 Ar žala yra neišvengiama, neturi būti visiškai tiksliai nustatyta, pakanka, ypač jeigu žalos padarymą lemia keletas veiksnių, kad ji būtų numatoma ir pakankamai tikėtina. Tačiau ieškovas turi pateikti įrodymų dėl numanomų faktų, dėl kurių gali būti padaryta didelė ir nepataisoma žala (žr. 2000 m. spalio 12 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Graikija prieš Komisiją*, C-278/00 R, Rink. p. I-8787, 15 punktą; minėtos nutarties *Neue Erba Lautex prieš Komisiją* 83 punktą ir jame minėtą teismų praktiką).

28 Be to, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, kad įrodytų, jog skubos sąlyga yra įvykdyta, ieškovas privalo įrodyti, kad sustabdyti vykdymą ar taikyti kitas prašomas laikinasias apsaugos priemones būtina siekiant apsaugoti jo interesus (šiuo klausimu žr. 1964 m. gegužės 4 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartį *Ley prieš EEB Komisiją*, 12/64 R, Rink. p. 175). Priešingai, siekdamas įrodyti skubos sąlygą, ieškovas negali remtis kėsinimusi ne į jo asmeninius interesus, pvz., kėsinimusi į bendruosius interesus ar trečiųjų šalių, asmenų ar valstybių interesus ar teises (žr. šiuo klausimu 1988 m. gegužės 6 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Union des producteurs de cédrats de Crète prieš Komisiją*, 112/88 R, Rink. p. 2597, 20 punktą ir 1999 m. birželio 30 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *Pfizer Animal Health prieš Tarybą*, T-13/99 R, Rink. p. II-1961, 36 punktą). Į tokius interesus turi būti atsižvelgiama tik tuomet, jei reikia vertinti esamų interesų suderinimą (minėtos nutarties *Pfizer Animal Health prieš Tarybą* 136 punktas).

- 29 Galiausiai primintina, kad nors nustatyta, jog finansinė žala, išskyrus išimtines aplinkybes, negali būti laikoma nepataisoma ar sunkiai pataisoma, ji gali būti vėliau finansiškai atlyginama, taip pat yra nustatyta, kad laikinoji apsaugos priemonė yra pateisinama, jeigu galima manyti, kad nepritaikius šios priemonės, ieškovas atsidurtų padėtyje, kurioje jo veikla galėtų žlugti, kol bus priimtas sprendimas pagrindinėje byloje, ar negrįžtamai pasikeistų jo padėtis rinkoje (minėtos nutarties *Neue Erba Lautex prieš Komisiją* 84 punktas; 2000 m. liepos 20 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarčių *Esedra prieš Komisiją*, T-169/00 R, Rink. p. II-2951, 45 punktas ir 2004 m. liepos 27 d. *TQ3 Travel Solutions Belgium prieš Komisiją*, T-148/04 R, Rink. p. II-3027, 46 punktas).
- 30 Todėl reikia išnagrinėti, ar ieškovė pakankamai teisiškai pagrindė, kad sustabdžius ginčijamą sprendimą būtų padarytas poveikis jos pačios interesams, dėl kurio jos veikla galėtų žlugti ar negrįžtamai pasikeistų jos padėtis rinkoje, kol Pirmosios instancijos teismas priims sprendimą pagrindinėje byloje.
- 31 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad ieškovė nepateikia jokio įrodymo, kuriuo remdamasis teisėjas, turintis teisę taikyti laikinąsias apsaugos priemones, galėtų daryti tokią išvadą. Priešingai, reikia pripažinti, kad argumentai dėl skubos sąlygos, kuriuos ieškovė išdėsto savo prašyme dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, yra bendro ir tariamojo pobūdžio bei nepagrįsti būtinais įrodymais.
- 32 Dėl ieškovės argumentų, susijusių su Įstatymo Nr. 394/81 netaikymo pasekmėmis – t. y. finansavimo sustabdymu, visų šio įstatymo pagrindu sudarytų sutarčių dėl finansavimo nutraukimu ir anksčiau suteiktų subsidijų susigrąžinimu – Italijoje veikiančioms įmonėms ir Italijos bei Europos ekonomikai, reikia konstatuoti, kad jie ne tik nėra tiesiogiai susiję su ieškove, ir todėl nėra svarbūs nagrinėjant skubos sąlygą; šie argumentai yra tariamojo pobūdžio bei nepagrįsti jokiais įrodymais.

Priešingai, kaip teisingai pažymėjo Komisija, ginčijamo sprendimo 125 punkte aiškiai nurodyta, kad juo „iš anksto nenusprendžiama dėl nacionalinės teisės normų, nustatytų Įstatymu Nr. 394/81, suderinamumo“.

33 Be to, reikia nurodyti, kad, priešingai, nei tvirtina ieškovė, žala, padaryta asmenų, kurie yra su bendrąja rinka nesuderinamos valstybės pagalbos gavėjai, interesams yra būdinga visiems Komisijos sprendimams, kuriais reikalaujama grąžinti tokią valstybės pagalbą, ir negali būti laikoma, neatsižvelgiant į konkretų padarytos žalos masto ir nepataisomo jos pobūdžio vertinimą, didele ir nepataisoma (minėtos nutarties *Graikija prieš Komisiją* 21 punktą).

34 Kalbant apie konkrečias ginčijamo sprendimo vykdymo pasekmes ieškovei, reikia konstatuoti, kad pastaroji tik teigia, jog negrįžtamai pasikeitė ekonominė pusiausvyrą ir padaryta nepataisoma žala Italijos įmonių, įskaitant ir jos, padėčiai rinkoje bendrąja prasme, net nebandydama pateikti šių argumentų įrodymų.

35 Be to, dėl ieškovės argumento, kad vykdant ginčijamą sprendimą nebūtų sudaryta jokių finansavimo sutarčių ir ji turėtų sumokėti 1 480 000 eurų sumą, ginčijamą Komisijos, kuri nurodo, kad grąžinama suma neatitinka numatytos sprendime, įpareigojantiame grąžinti tik 48 054,41 euro ir 104 930,65 euro sumas, priskaičiuotus

palūkanas, reikia konstatuoti, kad ieškovė rėmėsi bendro pobūdžio argumentais, nesiekdama įrodyti nei šio argumento realumo, nei to, kad sumokėjus tokią sumą jos įmonės veikla žlugtų.

- 36 Galiausiai ketvirtas ieškovės argumentas dėl galimybės Italijos Respublikai ateityje reformuoti valstybės pagalbos, kaip antai suteiktoji ieškovei, teikimo sistemą, kad ji daugiau negalėtų susigrąžinti nagrinėjamos valstybės pagalbos sprendimo panaikinimo atveju, yra taip pat tariamo pobūdžio ir nepagrįstas jokiais įrodymais. Be to, kaip tai pažymėjo Komisija, net ir šiuo atveju ieškovė turi galimybę vėliau pareikšti ieškinį Italijos Respublikai ar Komisijai, tačiau ji nepateikia jokio argumento, įrodančio, kad jai buvo trukdoma pareikšti tokius ieškinius siekiant apginti savo interesus.
- 37 Remiantis tuo, kas pasakyta, kadangi ieškovė niekaip nepagrindė savo teiginių dėl didelės ir nepataisomos žalos, kuri būtų padaryta, vykdant ginčijamą sprendimą, reikia konstatuoti, kad ieškovė neįrodė, jog nesustabdžius ginčijamo sprendimo vykdymo, jai būtų padaryta didelė ir nepataisoma žala.
- 38 Iš to reikia daryti išvadą, kad prašymo sustabdyti vykdymą skubos sąlyga nėra pakankamai pagrįsta teisės požiūriu. Todėl prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones turi būti atmestas, nesant būtinumo nagrinėti, ar kitos laikinųjų apsaugos priemonių taikymo sąlygos yra įvykdytos.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO PIRMININKAS

nutaria:

- 1. Atmesti prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.**
- 2. Atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų padengimo nagrinėjimą.**

Priimta 2004 m. lapkričio 10 d. Liuksemburge.

Kancleris

H. Jung

Pirmininkas

B. Vesterdorf